

РЕШЕНИЕ

№ 25592

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **3391** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано по искова молба на „Хидроенергопроект“ ЕООД, чрез адв. Т. Д., с която е предявен срещу Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) иск с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на началника на ДНСК, в размер на 1 588 928.33 лева, за периода 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до датата на окончателното изплащане на сумата.

С исковата молба се твърди, че дружеството е подало искане с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. за назначаване на Държавна приемателна комисия (ДПК) за строеж „МВЕЦ „О. 9“-втори етап: МВЕЦ „О. 9“, към което е приложило всички изискуеми се документи съгласно изискванията на Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в РБ и минималните гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти (Наредба №2/31.07.2003 г.) Сочи се, че с писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г. ответникът е уведомил дружеството, че към досието на строежа не са представени документи за собственост или учредено право на строеж за всички имоти, засегнати от строителството, не е представен договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, както и че окончателният доклад не отговаря на изискванията на параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/31.07.2003 г., с оглед на което ДПК ще бъде назначена след отстраняване на забележките. Соци се в исковата молба, че дадените на дружеството указания са неоснователни, доколкото с подаденото искане на

21.12.2020 г. са били представени актовете за собственост на всички имоти, засегнати от строителството, а договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД не е бил нужен, тъй като техническата документация не е предвиждала външното водопроводно захранване. В подкрепа на този извод ищецът сочи, че заповед № РД-19-411/11.08.2022 г. за назначаване на ДПК е издадена без дружеството да представя каквито и да е други документи за собственост или учредено право на строеж извън представените с първоначалното заявление. Позовава се на съдебната практика, според която дали процесният строеж е в съответствие с одобрените проекти, с издадените разрешения за строеж, с действащия ПУП, наличието на или липсата на учредено право на строеж върху публична или общинска собственост са обстоятелства, които касаят въвеждането на строежа в експлоатация и нямат отношение към назначаването на ДПК. Твърди се, че ДПК е назначена едва на 11.08.2022 г. със заповед РД-19-411/11.08.2022 г. на началника на ДНСК за строеж на МВЕЦ „О. 9“, със срок на завършване на работата на 05.09.2022 г. и която с протокол от 05.09.2022 г. е приела, че строежът съответства на нормативните изисквания, като се предлага на началника на ДНСК да се издаде разрешение за ползване. В тази връзка се сочи, че забавата на ответника за назначаване на ДПК е довело до това, че вместо дружеството да получи разрешението за ползване на 09.02.2021 г., същото го е получило едва на 04.10.2022 г., което пък от своя страна е обусловило забавянето на пускането на МВЕЦ „О. 9“ в експлоатация по вина на ДНСК. Изтъква се, че в периода от 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г. дружеството е претърпяло имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от произведената електроенергия, тъй като МВЕЦ не е функционирала в този период по вина на ДНСК, която ако е била назначила ДПК в срок от 7 работни дни от постъпване на искането на дружеството - 05.01.2021 г., то ищцовото дружество е щяло да получи разрешение за ползване на 09.02.2021 г. Твърди се, че настъпилата претърпяна вреда е в причинно следствена връзка с незаконосъобразното бездействие от страна на ДНСК да назначи в срок ДПК по искането с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. Размерът на вредите, които ищецът претендира, твърди че са изчислени въз основа на извършен анализ от специализирано дружество за финансови анализи, което след като е използвало за сравнение ВЕЦ „Е.“ е изчислило, че пропуснатата печалба за исковия период възлиза на 603 хил. лева, като за изчисляване на пропуснатата полза, тоест пропуснатата сума, която ищецът е щял да притежава, ако централата е работила в този период, от пропуснатата печалба след като се приспадат 10 процента за данъци и се прибавят обратно разходите за амортизация, тъй като същите са непаричен разход се получава пропуснат совободен паричен поток в размер на 1 021 000 лева, представляваща размера на пропуснатите ползи. Искането до съда е да се постанови решение, с което да се осъди ДНСК да заплати на ищцовото дружество сумата в размер на 1 021 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба. Съдът с протоколно определение от 01.04.2025 г. е допуснал увеличение на размера на предявения иск за сумата от 1 588 928.33 лева. С представена по делото писмена защита се излагат подробни съображения за основателността на исковата претенция. Поддържа се, че писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г. на началника на ДНСК не представлява отказ по смисъла на чл. 197 АПК, тъй като в писмото не се съдържа изричен отказ, който да подлежи на обжалване, а са дадени указания на дружеството във връзка с нередовности по заявлението. Изтъква се в писмената защита, че горният извод не се променя и от писмото на ответника от 04.08.2022 г., с което ищецът се уведомява, че ще бъде назначена нова ДПК при условие, че окончателния доклад се изтегли и се входира с нова дата, тъй като в придружителното писмо с вх. № СТ-2015-10-420 от 04.08.2022 г., с което е представен окончателният доклад е посочено изрично, че не става въпрос за ново искане, а за искането по заявление с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. за назначаване на Държавна приемателна

комисия. Според ищеца размерът на пропуснатите ползи е доказан видно от приетата от съда ССЕ, като счита за ирелевантно към спора възражението на ответника, че след въвеждането на електроцентралата в експлоатация същата е работила на загуба, тъй като периодът не съвпада с периода, в който се твърди че са претърпени вредите. Претендират се и сторените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, в който оспорва предявения иск като неоснователен. Ответникът не оспорва обстоятелството, че ищцовото дружество с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. е подало искане за назначаване на ДПК за строежа на МВЕЦ „О. 9“, както и че с писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г. на началника на ДНСК е указано на дружеството, че може да бъде назначена ДПК след отстраняване на посочените в писмото забележки. Твърди се в отговора, че с писмо получено в ДНСК с вх. СТ-2015-01-292/28.01.2021 г. ищецът „Хидроенергопроект“ ЕООД е изтеглил окончателния доклад и всички приложения към него. В тази връзка според ответника процедурата по Наредба № 2/31.07.2003 г. по искане с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. е приключила с влязъл в сила административен акт – отказ да се назначи ДПК, поради което счита за неоснователно и недоказано твърдението в исковата молба, че разрешението за ползване е трябвало да се издаде и получи на 09.02.2021 г. Позовава се на обстоятелството, че ищецът „Хидроенергопроект“ ЕООД със заявления с вх. № СТ-2015-10-420/04.08.2022 г. и вх. № СТ-2015-10-436/04.08.2022 г. е поискал ново искане за назначаване на ДПК за строежа на МВЕЦ „О. 9“ - втори етап МВЕЦ „О. 9“, към което е приложил и нов окончателен доклад № СН-34/10.06.2022 г. от лицето, упражняващо строителен надзор. Твърди, че въз основа на новото искане и в законоустановения срок по чл. 6, ал. 1 от Наредба № 2/31.07.2003 г. от началника на ДНСК е издадена заповед № РД-19-411/11.08.2022 г. за назначаване на ДПК за процесния строеж, която е приключила своята работа със съставен протокол образец 16 от 05.09.2022 г. и с решение за приемане на строежа. Предвид горното според ответника, неоснователно в исковата молба е твърдението, че в периода от 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г. ДНСК е бездействала и неоснователно е забавила назначаването на приемателна комисия за въвеждане в експлоатация на строеж МВЕЦ „О. 9“ - втори етап, поради което и няма как дружеството да е претърпяло вреда, изразяваща се в пропуснати ползи от произведена ел.енергия, тъй като в законоустановените срокове по постъпилото искане от ищеца е издадено разрешение за ползване на обекта. Оспорва твърдението в исковата молба за реално пропуснати ползи-доходи от ищцовото дружество за периода 10.02.2021 г. до 13.09.2022 г., поради това, че строежът в този период не е бил въведен в експлоатация по вина на ищцовото дружество, за да са налице основания да се претендират хипотетични ползи. В заключение според ответника при така изложените факти, липсва причинна връзка между твърдените имуществени вреди и действията на административния орган. В представена по делото писмена защита се съдържат подробни съображения за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор С., дава заключение за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд - София град, като взе предвид изложените от страните доводи и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна :

Административното производство пред ДНСК е започнало по повод на подадено от „Хидроенергопроект“ ЕООД искане с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. за назначаване на Държавна приемателна комисия (ДПК) и издаване на разрешение за ползването на строеж трета категория, втори етап на „МВЕЦ „О. 9“. Видно от искането с него е представен окончателен доклад № СН-42/11.12.2020 г. на строителния надзор ЕТ „С.-С. И. и С. И., [населено място], ведно с приложенията към него и други документи, съгласно спецификацията на строежа. С

писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г., издадено от началника на ДНСК, дружеството се уведомява, че за строежа ДПК може да бъде назначена след отстраняване на забележките, посочени в писмото, а именно: към досието на строежа не са представени документи за собственост или учредено право на строеж за всички имоти, засегнати от строителството, не е представен договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД и окончателният доклад не отговаря на изискванията на параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/31.07.2003 г. От представената по делото молба от 28.01.2021 г. до началника на ДНСК, се установява, че във връзка с необходимостта да се съобразят указанията на органа, дадени с писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г. ищцовото дружество е поискало да оттегли окончателния доклад и всички приложения към него, както и да се прекрати преписката.

Не се спори между страните, че след изтегляне на окончателния доклад ищцовото дружество е подало второ искане с вх. № СТ-2015-06-944 от 11.06.2021 г. за назначаване на ДПК, с което се представен окончателен доклад под № СН-14/09.06.2021 г., с приложенията към него, както и допълнение с вх. № СТ-2015-08.151/15.06.2022 г., с което се излагат съображения относно спазването на изискванията на параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за назначаване на ДПК. С искане до ДНСК за назначаване на ДПК от 06.07.2022 г. и 11.07.2022 г. от дружеството се представят допълнително документи, включително решение № 6732 от 06.07.2022 г. на ВАС, с което се отменя чл. 22, ал. 3, т. 4 и чл. 43, т. 6 и 9 от Наредбата за ползването на повърхностните води и определение № 204 от 16.05.2022 г. на Административен съд - Монтана. С писмо с изх. № СТ-2015-453 от 01.07.2021 г. началникът на ДНСК уведомява дружеството, че описаните забележките в писмо от 06.01.2021 г. не са отстранени, поради което ДПК за строежа може да бъде назначена след представяне на документ за собственост или учредено право на строеж във всички имоти засегнати от строителството, както и изясняване на строежа с одобрения инвестиционен проект по част „ВиК“.

Видно от писмо с изх. № СТ-2015-03-518 от 18.07.2022 г. на началника на ДНСК дружеството се уведомява, че във връзка с представеното определение на Административен съд – Монтана и решение № 6732 от 06.07.2022 г. на ВАС с нарочно писмо са изискани от МРРБ указания, относно последващите действия от страна на ДНСК за законосъобразното приключване на случая.

По делото е представена заповед № ДК-09-М-1/12.04.2022 г. на началника на РДНСК –М., с която се спира изпълнението на строителните и монтажните работи на строеж: „МВЕЦ О. 9“, втори етап, и определение на № 204 от 16.05.2022 г. на Административен съд- Монтана, с което е оставена без разглеждане жалбата на „Хидроенергопроект“ ЕООД срещу определението. Представена е също така и заповед № ДК-11-М-4 от 07.06.2022 г. на началника на РДНСК –М., с която служебно се прекратява административното производство по чл. 156, ал. 5 ЗУТ за отмяна на заповед от 14.12.2017 г. на главния архитект на [община] за допълване на разрешение за строеж № 6/14.07.2014 г. за строеж на МВЕЦ „О. 9“ на река О., находящ се в землището на [населено място] и [населено място] в [община], област М..

С искане с вх. № СТ-2015-10-436 от 04.08. 2022 г. ищцовото дружество допълнително представя под опис документи с искане да се завърши процедурата по назначаване на ДПК за строеж „МВЕЦ О. 9, втори етап.

Не се спори между страните, че със заповед РД-19-411/11.08.2022 г. на И.Д. началника на ДНСК – С. е назначена ДПК, която с протокол от обр. 16 от 05.09.2022 г. комисията е приела, че строеж „МВЕЦ О. 9, втори етап, може да бъде използван по предназначение и съответно се предлага на началника на ДНСК да издаде разрешение за ползване. Въз основа на горното ищцовото дружество с искане № СТ -215-11-747 от 07.09.2022 г. е поискало на основание чл. 177, ал. 2 ЗУТ и чл. 17, ал. 1, т. 1 от Наредба 2/2003 г. за експлоатация на строежите да издаде разрешение за

ползването на строежа.

Не се спори между страните, че с разрешение за ползване № СТ-05-463 от 13.09.2022 г. е въведен в експлоатация строеж: „МВЕЦ О. 9“, етап втори с възложител „Хидроенергопроект“ ЕООД, поправено със заповед № СТ-05-484/04.10.2022 г. на началника на ДНСК.

По делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и професионално изготвена. Вещото лице съпоставяйки и двата протокола от 2020 г. и 2022 г. по отношение на представените документи за собственост в двата окончателни доклада е установило разлика само в един нотариален акт, който е нов от 13.05.2021 г. и две скици от 2021 г. Въз основа на горните констатации вещото лице дава заключение, че окончателен доклад № СН-41/11.12.2020 г., внесен в ДНСК с вх. № СТ-215-06-972/21.12.2020 г. отговаря на изискванията на параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/31.07.2003 г. Според вещото лице между трите доклада от 2020 г., 2021 г. и 2022 г. има несъществени разлики, които не се отразяват на пълнотата им по отношение на изискванията по параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/31.07.2003 г.

По делото е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, при която вещото лице по искане и на двете страни е взело предвид счетоводните документи на МВЕЦ „О. 9“ от датата ѝ на въвеждане в експлоатация 23.03.2023 г. до 31.12.2024 г. и конкретно реално произведената електроенергия в този период, която вещото лице е отнесло за процесния период: 10.02.2021 г. - 04.10.2022 г. и 27.07.2021 г. - 04.10.2022 г., и съответно е изчислило приходите от продажбата на електроенергията на базата на цената за 1 мегават час за 2021 г. - 2022 г. Според първия вариант от експертизата приходите от произведената електроенергия за периода 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г. възлизат на 1 588 928.33 лева. За да обоснове този изход вещото лице се е основало на произведената електрическа енергия от МВЕЦ „О. 9“ по месеци през 2023 г. и 2024 г. по цени за 1 мегават електроенергия за 2021 г. и 2022 г. съгласно цените на „Българска енергийна борса“ ЕАД, като е взело предвид извършените и осчетоводени разходи през 2021 г. и 2022 г., намалени с осчетоводените неотнормирани към дейността на централата разходи и увеличени с извършените и осчетоводени разходи за вода през 2023 г. Така вещото лице е изчислило, че извършените разходи във връзка с дейността на централата са в общо в размер на 212 060.39 лева, а реализираната печалба в размер на 1 376 867.94 лева. Във вторият вариант вещото лице отново е посочило, че получените приходи от продажбата на електроенергия са в размер на 1 588 928.33 лева, като е изчислил, че извършените разходи във връзка с дейността на централата са в размер на 385 132.52 лева, в резултат на което реализираната печалбата е в размер на 1 203 795.81 лева. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че и в двата варианта по отношение на приходната част или конкретно евентуално получените количества електроенергия по съответната цена се получава една и съща сума и за двата периода. Посочва, че в първият вариант е отразил счетоводните разходи за 2021 г. и 2022 г., които включват евентуалните разходи за използване на водата за производството на електроенергия, а в вторият вариант който счита за по-коректен и точен е отразил разходите, които са реално осчетоводени от дружеството през 2023 г. и 2024 г., когато централата е работила. Вещото лице уточнява, че изчисленията са направени на базата на определената цена за 1 мегават час електроенергия за 2021 г. - 2022 г. съгласно цените на „Българската независима енергийна борса“ ЕАД. Посочва също така, че в таблица 1 от експертизата е отразил данните, които е получил от счетоводството на дружеството, тоест това което реално е осчетоводено, като при изчисленията за процесния период в таблиците за 2021 г. и 2022 г. е посочил най-високите количества, оптималните, за пълен месец, тъй като видно от таблицата за м. март 2023 г. например произведена електроенергия от МВЕЦ „О. 9“ е за 5 дни, тъй като е имало авария, но за м. март 2022 г. е изчислил съответно ел. енергия за 31 дни. По аналогичен начин вещото лице пояснява, че тъй като исковият претенция се претендира от

10.02.2021 г., тоест за 19 дни от месец февруари, докато през февруари 2024 г. централата е работила целия месец, съответно в изчисленията на експертизата за м. 02.2021 г. изчислената електроенергия е за 19 дни. Съдът е допуснал и приел допълнително заключение към ССЕ, съгласно което за периода 23.03.2023 г. до 17.11.2024 г. произведената електроенергия е в размер на 3 196, 73125 MWh на обща стойност без ДДС в размер на 572 290.05 лева по цени съгласно 2023г. - 2024 г., а за периода 23.03.2023 г. - 01.06.2024 г. общо произведената и продадена електроенергия е в размер на 2 641, 15172 MWh на стойност без ДДС в размер на 451 672 лева. Вещото лице дава заключение, че и за двата периода разликата между приходите и разходите е отрицателна величина, като в първия случай е минус 422 945.70 лева, а във вторият минус 249 034,70 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна :

За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общините на граждани или юридически лица, съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия, следва да бъдат кумулативно осъществени следните елементи от фактическия състав на деликтната отговорност: наличие на незаконосъобразни действия или бездействия, вследствие на които е настъпила вреда, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразни действия или бездействия. Съобразно правилата за разпределението на доказателствената тежест горните обстоятелства следва да бъдат доказани от ищеца, в качеството му на страна, в чийто интерес е установяването на тези факти, а ответника следва да установи обстоятелствата, водещи до отпадане на отговорността му. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на ДНСК с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Страните не спорят по фактите, доколкото няма спор по делото по отношение на броя на подадените от ищеца искания за назначаване на ДПК и съответно представените с тях три окончателни доклада на консултанта по строителен надзор ЕТ „СТИВ-Стефан Иванов и Стоянка Иванова“, ведно с приложените към тях документи. Спорът се свежда това дали писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г., издадено от началника на ДНСК, с което се уведомява дружеството, че за строежа може да бъде назначена ДПК след отстраняване на забележките, посочени в писмото, е административен акт по смисъла на чл. 197 АПК. Съдът с оглед съдържанието на писмото намира, че същото не представлява отказ за разглеждане по същество на искането за назначаване на ДПК. За да е налице административен акт по чл. 197 АПК административният орган следва да откаже да разгледа по същество отправено искане за издаване на индивидуален административен акт, а не да дава указания по редовността на искането, която хипотеза предполага, едновременно с това органът да даде срок на заявителя за отстраняване на нередовностите, както и да му укаже, че при неизпълнение в срок, административното производство ще бъде прекратено. Вместо това видно от съдържанието на писмото единствено са дадени указания за представяне на допълнителни документи, поради което и не може да се приеме, че с него се отказва да се разгледа по същество искането за назначаване на ДПК. Наред с това в писмото не се съдържа изрично изявление на органа, че отказва да разгледа искането по същество, а напротив указва се на дружеството, че след отстраняване на забележките органът ще назначи ДПК. Нещо повече безспорно се установява по делото, че след като дружеството с молба от 28.01.2021 г. до началника на ДНСК е поискало да изтегли окончателния доклад, за да изпълни указанията, дадени с писмото от 06.01.2021 г., и моли преписката да бъде прекратена, не е налице изрично произнасяне в тази връзка от административния орган, тоест производството по искането на дружеството от 06.01.2021 г. не е прекратено, нито пък е приключило с акт по чл. 197 АПК. По нататък самият орган в писмо с изх. № СТ-2015-453 от 01.07.2021 г. отново е указал на

дружеството, че все още не е изпълнило указанията, дадени му с писмото от 06.01.2021 г., поради което ще назначи ДПК след представянето на цитираните в писмото писмени документи. Следователно и самият орган е продължил да счита, че образуваното административно производство въз основа на искане с вх. № СТ-2015-14-972/21.12.2020 г. за назначаване на ДПК не е прекратено, нито пък че е приключило с влязъл в сила административен акт по чл. 197 АПК. В случая административният орган в нарушение на разпоредбите на чл. 5в ЗУТ и чл. 30, ал. 2 АПК не е дал срок на дружеството за представяне на документите за собственост или учредено право на строеж за всички имоти, засегнати от строителството, да представи договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД и окончателен доклад, отговарящ на изискванията на параграф 3, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредба № 2/2003 г., както и не го е предупредил за последиците от неотстраняването на нередовностите по искането. С тези си действия административният орган е пречатвал правото на защита на дружеството, което е било поставено в невъзможност на изпълни указанията, доколкото разрешението за строеж е било издадено на негово име в качеството му на възложител по чл. 161, ал. 1 ЗУТ, а в одобрения инвестиционен проект не е предвидено външно водопроводно захранване за да е необходимо да се представи договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД. Същевременно с така дадените от органа указания без да се съдържа срок за отстраняване на нередовностите и предупреждение за последиците от неизпълнението им, административното производство е останало висящо за неопределен срок. Това е така, тъй като ответникът е имал възможност да прекрати административното производство, ако указанията му бяха в съответствие с разпоредбите на чл. 30, ал. 2 АПК и в случай че същите не бяха изпълнени от дружеството, а ищецът е могъл да обжалва този административен акт. Именно в това съдебно производство съдът извършва преценка за правилността на указанията, дадени от органа в административното производство, тоест това е бил реда за защита, от който ищецът е бил лишен. Като не е сторил горното административният орган е поставил дружеството в положение да подава нови искания, с които допълнително да излага аргументи в подкрепа на твърдението си, че окончателният доклад отговаря на изискванията на Наредба № 2/31.07.2003 г., както и че не е необходимо да се представят допълнително документи. Следва да се подчертае, че и самият административен орган впоследствие е бил разколебан относно правилността на собствените си указания, дадени с писмото от 06.01.2021 г., което е наложило с писмо да поиска указания от МРРБ за да може разреши случая по законосъобразен начин.

По изложените съображения съдът намира, че действията на органа във връзка с искането на дружеството от 21.12.2020 г. за назначаване на ДПК са незаконосъобразни, доколкото безспорно се установи по делото, че и трите окончателни доклада, внесени до органа, са идентични по съдържание, и отговарящи на изискванията Наредба № 2/31.07.2003 г. В този смисъл са и изводите на вещото лице по допусната СТЕ, която съдът изцяло кредитира. Неоснователно е възражението на ответника, че подаденото от дружеството искане до ДНСК с вх. СТ-2015-10-420/04.08.2022 г. за назначаване на ДПК за строеж на МВЕЦ „О. 9“, е ново по своя характер, тъй като с него е внесен нов окончателен доклад с № СН-34/10.06.2022 г., изготвен от лицето, упражняващо строителен надзор. Видно от съдържанието и на двете заявления на дружеството от 04.08.2022 г. искането до ДНСК е да се завърши процедурата по назначаването на ДПК за строеж на МВЕЦ „О. 9“ по заявление с вх. СТ-2015-06-944 от 11.06.2021 г. Както по-горе се посочи, съдът намира, че административното производство е започнало по искането на дружеството от 21.12.2020 г., а подадено искане от 11.06.2021 г. е във връзка с изпълнение на указанията, дадени с писмото на ответника от 06.01.2021 г. Наред с това се установява по делото, че договор с „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД не е представен и с последното искане от 04.08.2022 г. за

назначаване на ДПК, нито пък с него са представени договори за учредяване на право на строеж върху имотите, предмет на строителство. Горното налага извода, че указанията на органа са били изначално неправилни и несъответни на изискванията на Наредба № 2/31.07.2003 г., след като органът при същите документи и окончателен доклад е приел, че на основание искането на дружеството от 04.08.2022 г. следва да се назначи ДПК за процесния строеж. С други думи при същите факти и обстоятелства административният орган назначава ДПК за строежа, но една година по-късно. Този извод не се опровергава и от представените от органа писмени доказателства като заповед № ДК-09-М-1/12.04.2022 г. на началника на РДНСК -М. за спиране на изпълнението на строителните и монтажните работи на строежа, определение на № 204 от 16.05.2022 г. на Административен съд-Монтана, с което е оставена без разглеждане жалбата на „Хидроенергопроект“ ЕООД срещу определението и заповед № ДК-11-М-4 от 07.06.2022 г. на началника на РДНСК-М. за прекратяване на административното производство по чл. 156, ал. 5 ЗУТ за отмяна на заповед от 14.12.2017 г. на главния архитект на [община] за допълване на разрешение за строеж № 6/14.07.2014 г. за строеж на МВЕЦ „О. 9“, тъй като същите са издадени, след подаване на искането, а от друга страна не са послужили като фактически основания за издаването на писмо с изх. № СТ-2015-00-028/06.01.2021 г. на началника на ДНСК.

По изложените съображения съдът намира, че първото искане на дружеството за назначаване на ДПК е било редовно, поради което и не са съществували законови пречки компетентният орган - началникът на ДНСК в срока по чл. 6, ал. 1 от Наредба № 2/2003 г. да назначи ДПК за строеж: МВЕЦ „О. 9“, втора част.

От счетоводните документи на МВЕЦ „О. 9“, които вещото лице е анализирано и отразило в таблица № 1 от заключението на ССЕ се установява, че от датата на въвеждане в експлоатация на електроцентралата 23.03.2023 г. до 31.12.2024 г., дружеството е реализирано приходи от продажбата електроенергия в размер на 617 381, 44 лева при определената цена за 1 мегават час за електроенергия, съгласно цените на „Българска независима енергийна борса“ ЕАД. Количеството произведена електроенергия от МВЕЦ „О. 9“ в MWh е отразено в таблица № 1 по месеци за 2023 г. и 2024 г., като горните стойности вещото лице е отнесло към процесния период 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г. и съответно е изчислило цената за 1 мегават час по цените на „Българска независима енергийна борса“ ЕАД. Видно от таблица № 2 и таблица № 3 от заключението получените приходи от продажбата на електроенергия за процесния период е в размер на 1 588 928.33 лева, което се дължи на по високата цена за 1 мегават час електроенергия през 2021г. -2022 г. Така например видно от таблица № 2 и № 3 от заключението на ССЕ за м. август 2022 г. вещото лице е посочило като количество произведена електроенергия в размер на 243.481 MWh, колкото реално е произвела централата през август 2023 г., което е отразено в таблица № 1, като разликата в приходната част се получава от различните цени. Според вещото лице цената за 1 мегават час електроенергия през м. август 2022 г. е била 846.39 лева, а през август 2023 г. в размер на 176.75 лева, с което обстоятелство се обясняват по -високите приходи, които би получило дружеството, ако беше въведена централата в експлоатация през м. февруари 2021 г. Обстоятелството, че дружеството не е било на печалба през 2023 г. до 2024 г. в случая е неотнормо, тъй като с исковата молба се претендират, пропуснатите ползи, които се измерват с количеството електроенергия, което дружеството би произвело и продало, в случай че централата е работила през 2021 г. – 2022 г. Съдът кредитира като вярно заключението на вещото лице във втория му вариант, при който от приходите са извадени разходите в размер на 385 132.32 лева, които са свързани с дейността на централата и в резултат на което се получава, доход като нетна печалба в размер на 1 203 795.81 лева. В първия вариант вещото лице от приходите е извадило единствено разходите за вода за производството на електроенергия, което съдът намира за

неправилно, доколкото икономически обосновано е да се извадят всички разходи, свързани с дейността на електроцентралата. Неоснователно е възражението на ответника, че пропуснатите ползи от електроенергията, която би се произвела през 2021г. -2022 г. са били хипотетични, доколкото в случая именно по искане на процесуалния представител на ответника като база данни за сравнение са използвани счетоводните записвания на ищцовото дружество в периода, когато електроцентралата е работила и реално е произвеждала електроенергия, тоест сравнението е направено възможно при най-сравним и сходен случай. Тъй като и в двата варианта от заключението получените приходи и за двата периода са 1 588 928.33 лева съдът намира, че това е размера на реалните доходи, които дружеството би получило в случай че в периода от 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г. електроцентралата е работила. От тези приходи следва да се извадят разходите в размер на 385 132.32 лева, свързани с дейността на централата, за да се определи размера на пропуснатата полза, която съгласно вариант № 2 от заключението е в размер на 1 203 795.81 лева. Безспорно тази пропусната полза е в резултат на незаконосъобразните действия на административния орган, с които се е забавило назначаването на ДПК и въвеждането на строежа в експлоатация. В този смисъл съдът намира, че вредата, изразяваща се в пропуснатата полза е реална и се изгражда на сигурното увеличаване на имуществото на дружеството ищец, а не хипотетично, доколкото както по-горе се посочи данните за произведена електроенергия са реални като взети от самата МВЕЦ „О. 9“, а не от друга сходна ВЕЦ. От доказателствата по делото се установява, че претърпените от дружеството имуществени вреди, произтичат от реалната осъществимост на централата да реализира произведената електроенергия през 2023 г. и 2024 г. и през процесния период, доколкото по делото не се установи да са били налице обективни пречки това да не се случи. Поради това съдът намира, че пропуснатите от дружеството ползи са реални, тъй като по делото се установи, че МВЕЦ „О. 9“ реално е произвеждала и продавала електроенергия след въвеждането ѝ в експлоатация през 2023 г., тоест бил е налице икономически резултат, който е съпоставим с процесния период 10.02.2021г.-04.10.2022г., и от който доход дружеството се е лишило, вследствие забавеното назначаване на ДПК и издаването на разрешение за ползване на строеж по вина на ответника. От събраните по делото писмени доказателства и заключението на ССЕ се установява, че е било налице сигурно увеличаване на имуществото на дружеството, което е било осуетено от незаконосъобразните действия на органа, довели до забавеното въвеждане в експлоатация на МВЕЦ „О. 9“, втори етап.

От горното следва извода, че се доказва и вторият елемент от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а именно: вреда в размер на 1 203 795.81 лева.

Вредите са настъпили вследствие от незаконосъобразните действия на административния орган, тъй като ако беше въведена в експлоатация МВЕЦ „О. 9“ от 10 февруари 2021 г. същата щеше да произведе посоченото в ССЕ количеството електроенергия, която да продаде на по-високи цени в сравнение с 2023 г., поради което дружеството е понесло загуби, изразяващи в неполученият доход от дейността на електроцентралата. С други думи в резултат на по-късното въвеждане в експлоатация на електроцентралата дружеството се е лишило от възможността да използва капацитета ѝ и съответно да реализира приходи и печалба от дейността ѝ.

По изложените съображения съдът намира, че по делото се установява и третият елемент от фактическия състав на отговорността на ДНСК, а именно: причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия на органа и причинената вреда.

Предвид горното съдът намира, че реални пропуснати ползи за дружеството ищец са били налице за процесния период, за които ответника следва да понесе отговорност.

По изложените съображения съдът намира, че исковата претенция е основателна и доказана до размера на 1 203 795.81 лева, представляваща действително претърпените от него имуществени

вреди от незаконосъобразните действия на административния орган, поради което ответникът следва да бъде осъден да я заплати на ищцовото дружество. В останалата част до пълния предявен размер от 1588 928.33 лева исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски общо размер на 28914.82 лева съобразно уважената част от исковата претенция. На ответника следва да се присъдят разноски в размер на 298.13 лева.

По изложените съображения Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на „Хидроенергопроект“ ЕООД сумата в размер на 1 203 795.81 лева, обезщетение за имуществени вреди за периода 10.02.2021 г. до 04.10.2022 г., причинени от незаконосъобразни действия на началника на ДНСК, заедно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до датата на окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска в останалата му част до пълния предявен размер.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на „Хидроенергопроект“ ЕООД, сумата в размер на 28914.82 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски по производството.

ОСЪЖДА „Хидроенергопроект“ ЕООД да заплати на Дирекция за национален строителен контрол сумата в размер на 298.13 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: